

- b) en domstol som ombeds ompröva en sådan Taxing Masters beslut, ändå är skyldig att med avvikelse från de åtgärder som vanligen är tillämpliga enligt nationell rätt fastställa det belopp som ska utdömas på ett sådant sätt att de utdömda kostnaderna inte gör förfarandet oöverkomligt kostsamt?

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Raad van State (Nederländerna) den 6 april 2017 – X
mot Belastingdienst/Toeslagen**

(Mål C-175/17)

(2017/C 178/15)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Raad van State

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: X

Motpart: Belastingdienst/Toeslagen

Tolkningsfrågor

- 1) Ska artikel 13 Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna (EUT L 348, 2008, s. 98.) (återvändandedirektivet), jämförd med artiklarna 4, 18, 19.2 och 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, tolkas så, att ett överklagande – om det enligt nationell rätt är möjligt att tillgripa ett sådant rättsmedel mot ett beslut innehållande ett beslut om återvändande i den mening som avses i artikel 3.4 i direktiv 2008/115/EG – enligt unionsrätten automatiskt ska ha suspensiv verkan om tredjelandsmedborgaren hävdar att verkställandet av beslutet om återvändande medför en allvarlig risk för att principen om non-refoulement åsidosätts? Ska avlägsnandet av den berörda tredjelandsmedborgaren med andra ord i så fall skjutas upp till dess att fristen för att inge ett överklagande har löpt ut eller, om ett sådant överklagande inges, till dess att överklagandet har avgjorts, utan att den berörda tredjelandsmedborgaren behöver göra en separat ansökan härom?
  - 2) Ska artikel 39 i rådets direktiv 2005/85/EG av den 1 december 2005 om miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för beviljande eller återkallande av flyktingstatus (EUT L 326, 2005, s. 13 (direktivet om asylförfaranden), jämförd med artiklarna 4, 18, 19.2 och 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, tolkas så, att ett överklagande – om det enligt nationell rätt är möjligt att tillgripa ett sådant rättsmedel vid avslag på en asylansökan i den mening som avses i artikel 2 i direktiv 2005/85/EG – enligt unionsrätten automatiskt ska ha suspensiv verkan? Ska avlägsnandet av den berörda asylsökanden med andra ord i så fall skjutas upp till dess att fristen för att inge ett överklagande har löpt ut eller, om ett sådant överklagande inges, till dess att överklagandet har avgjorts, utan att den berörda asylsökanden behöver göra en separat ansökan härom?
-